

[Kristian Nygaard.]

Hr. Boeck-Hansen, var klar over denne Kendsgerning. Jeg tilføjer nu, kun til Oplysning for det ærede Medlem — thi alle øvrige er naturligvis fuldt klar derover —, at der er ogsaa Søkrig andre Steder betydelig længere ude end netop i Nordsøen. Men det var ikke Aarsagen til Fragtstigningen, jeg var ude efter at belyse, men det var selve Stigningen i Fragterne paa de forskellige Varer, altsaa i dette Tilfælde Kul. Jeg mener fremdeles, at det vil være af stor Værdi at faa disse Tal frem, saaledes at man kan se, hvad der er Vareprisstigning, og hvad der er Fragtstigning.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Formanden: Ønskes der Afstemning over Lovforslagets Overgang til anden Behandling?

Martin Nielsen: Ja.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges enstemmigt med 90 Stemmer. 2 Medlemmer tilkendegav, at de hverken ønskede at stemme for eller imod.

Bomholt: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Første Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af Lov Nr. 284 af 1. September 1939 om Udbetaling af Indlaan i Banker og Sparekasser.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3255; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 2945).

Formanden: Denne Sag kan i dette Møde kun behandles med Tingets Samtykke, men hvis ingen Indsigelse fremkommer, vil jeg betragte Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Sagen sattes til Forhandling.

Gustav Pedersen: Det foreliggende Lovforslag gaar ud paa at forlænge Loven om

Udbetaling af Indlaan i Banker og Sparekasser. Denne Lov har i Modsætning til de andre Kriselove, der blev gennemført i Begyndelsen af September 1939, ikke haft nogen direkte Indvirkning paa Forholdene inden for det Omraade, den skulde virke paa. Det har lykkeligvis været saadan, at det ikke har været nødvendigt at bringe Lovens Bestemmelser i Anvendelse, men hvis man deraf vilde udlede, at der ikke var nogen Anledning til fortsat at have Loven, tror jeg, man bedømmer Situationen mere optimistisk, end man trods alt har Lov til.

Vi har Ret til at haabe og tro, at der ikke kommer Forhold, der gør det nødvendigt at bringe Lovens Bestemmelser i Anvendelse, og ikke mindst den forløbne Tid, hvor vi lykkeligvis har undgaaet at faa Panikstemning over for Banker og Sparekasser, giver os et begrundet Haab om, at der heller ikke i den kommende Tid vil ske noget saadant. Men vi kan ikke være sikre paa, at der ikke under en eller anden Situation vil komme Forhold, der i Løbet af kort Tid skaber en Paniksituation, og da er det paakrævet, at der er fornøden Adgang til at forhindre, at en saadan Paniksituation giver sig Udslag paa en Maade, som uundgaaeligt vil medføre store Vanskeligheder baade for de Pengeinstitutter, der skal administrere Indlaansmidlerne, og for de Erhvervsforetagender, som i øvrigt er afhængige af Bankernes og Sparekassernes Arbejde. Jeg vil derfor mene, at vi trods alt maa forlænge Loven, og jeg finder det rimeligt, at den forlænges med samme Udløbsdato som de øvrige i Dag behandlede Forlængelseslove.

Idet jeg udtaler Forvisningen om, at denne Lov vil blive administreret paa en saadan Maade, at der ikke uden Grund vil blive skredet ind paa det Omraade, som Loven omhandler, skal jeg anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig Behandling her i Tinget.

Himmelstrup: Ogsaa vi kan slutte os til det foreliggende Forslag om at forlænge Loven af 1. September 1939 om Udbetaling af Indlaan i Banker og Sparekasser.

Det var jo den første af alle Kriselovene, som blev vedtaget, det skete allerede den 1. September; alene af samtlige Love blev den skaaret ud af Komplekset den Aften, og der var vel i og for sig ingen, der var helt klar over, hvorfor det skete. Pengeinstitutterne havde ikke ønsket Loven, der var jo ikke nogen Panik. Den højttærede Handelsminister gav heller ikke den paagældende Aften nogen særlig Be-